

Sygn. akt: III AUa 118/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **A. G. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wysokość emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt: VIII U 2248/12;

1. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej decyzji organu rentowego z dnia 13 lutego 2012 r. w ten sposób, że zmienia powyższą decyzję

i przyznaje A. G. (1) prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od stycznia 2012 r.;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz A. G. (1) kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sygn. akt III AUa 118/13

UZASADNIENIE

A. G. (1) wniósł odwołanie od trzech decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. – z 13 lutego 2012r., 7 marca 2012r. i 26 kwietnia 2012r. Decyzją z 13 lutego 2012r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.). Kolejną decyzją z 7 marca 2012r. przyznano mu prawo do emerytury z urzędu od (...) tj. od osiągnięcia wieku 65 lat. Nadto decyzją z 26 kwietnia 2012r. organ rentowy przeliczył A. G. (1) emeryturę, na jego wniosek, przy uwzględnieniu dodatkowego stażu pracy. W uzasadnieniu odwołań od decyzji A. G. (1) wskazał, że organ rentowy błędnie odmówił mu prawa do obliczenia emerytury w oparciu o art. 26 ustawy i dlatego wniósł o zbadanie przez Sąd prawidłowości wydania wszystkich trzech w/wym. decyzji.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wnosił o ich oddalenie . W uzasadnieniu

swojego stanowiska podnosił, iż decyzją z 13 lutego 2012r. odmówiono wnioskodawcy prawa do obliczenia emerytury na podstawie art.55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nabył prawo do emerytury przyznawanej z urzędu na podstawie art.27a ustawy oraz złożył wniosek o emeryturę po upływie wymaganego przez ustawę terminu. W ocenie ZUS, z art.55 ustawy wynika warunek złożenia wniosku o emeryturę do końca miesiąca, w którym ubiegający się ukończył 65 lat. Ponadto wskazał ,że decyzją z 7 marca 2012r. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z urzędu , jak też kolejną decyzją z 24 kwietnia 2012r. na podstawie art.112 ust.1 ustawy przeliczył wysokość świadczenia na wniosek emeryta z uwzględnieniem dodatkowego stażu pracy.

Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 4 grudnia 2012r., w sprawie VIII U 2248/12, oddalił odwołania od wszystkich decyzji.

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Odwołujący A. G. (1), ur. (...), decyzją ZUS z 1 maja 1995 r. nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 grudnia 1994r. Jak ustalił Sąd Okręgowy, w okresie od 26 kwietnia 2010r. do 25 lutego 2011r. wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia w PPHU (...) z/s w Ł.. Ponadto od 1 kwietnia 2011r. do 31 grudnia 2012r.pracował na podstawie umowy zlecenia w PPHU (...) z/s w Ł.. Z tego tytułu otrzymał wynagrodzenie za rok 2010 w PPHU (...) w wysokości – 2.620 zł. i za rok 2011 - w PPHU (...) – 3.854 zł., a w PPHU (...) – 7.691 zł.

W dniu 9 stycznia 2012r. A. G. (1) złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury, zaznaczając w ust. II pkt 6 wniosek o obliczenie wysokości emerytury w myśl nowych zasad. Decyzją z 10 stycznia 2012r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z urzędu od 30 grudnia 2011r.Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 88,51 %. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 28 lat, 11 miesięcy okresów składkowych i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury wyniosła 1.070,39 zł. Jednocześnie wskazano w decyzji, że prawo do renty ustalo z dniem 30 grudnia 2011r. Kolejną decyzją z 7 marca 2012r. organ rentowy uchylił decyzję z 10 stycznia 2012r. i ponownie przyznał A. G. (2) prawo do emerytury z urzędu od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono wyższy staż: 36 lat, 5 miesięcy okresów składkowych i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. W dniu 16 kwietnia 2012r. odwołujący wniósł o przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu dodatkowego stażu pracy, załączając stosowne zaświadczenia. W konsekwencji złożonego wniosku ZUS decyzją z 26 kwietnia 2012r. przeliczył emeryturę od 1 kwietnia 2012r. uwzględniając dodatkowy staż pracy, który wyniósł ostatecznie 36 lat, 7 miesięcy okresów składkowych i 1 miesiąc okresów nieskładkowych . Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru. Wysokość emerytury wyniosła 1.535,52 zł. Jak ustalił Sąd I instancji, hipotetyczna wysokość emerytury wyliczonej w oparciu o art. 26 ustawy wyniosła na 1 stycznia 2012r. 2.008,09 zł, zaś od 1 marca 2012r. - 2.079,09 zł. Do okoliczności niespornych w sprawie Sąd Okręgowy zaliczył to, że przez znaczną część okresu pobierania renty wnioskodawca był jednocześnie zatrudniony na podstawie umów zlecenia, ostatnio na stanowisku portiera.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołania A. G. (1) nie zasługują na uwzględnienie. W uzasadnieniu swojego stanowiska w pierwszej kolejności powołał treść art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując dodatkowo , iż co do

wszystkich zaskarżonych decyzji wnioskodawca podniósł ten sam zarzut, że emerytura winna być obliczona na nowych zasadach wskazanych w art.26 ustawy. W ocenie Sądu I instancji przy dokonywaniu prawidłowej wykładni art. 27, art. 27a i art. 55 ustawy kapitalne znaczenie ma treść art. 24 i art. 24a ustawy emerytalnej . Sąd Okręgowy zauważył w pierwszej kolejności, że art. 24a i art. 27a są kierowane do różnych ubezpieczonych, w zależności od ich daty urodzenia. Art. 27a dotyczy osób urodzonych przed dniem w stycznia 1949 roku, zaś art. 24a dotyczy osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948. Do wnioskodawcy, urodzonego w (...).r. zastosowanie ma art.27a ustawy. Wynika z niego ,że do osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku stosuje się jedynie art. 24a ust. 2 określający tylko datę, od której przysługuje

emerytura z urzędu. W ocenie Sądu I instancji oznacza to, że ustawodawca nie zamierzał przyznać osobom, urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku i pobierającym rentę z tytułu niezdolności do pracy, prawa do wyliczenia emerytury na nowych zasadach art. 26 ustawy. Gdyby bowiem miał taki zamiar, wskazałby, że do tych osób stosuje się odpowiednio nie tylko art. 24a ust. 2, ale również art. 24a ust. 3-6 w zakresie wyliczania wysokości takiej emerytury. Nie można w związku z tym uznać, że organ rentowy miał prawo wyliczenia emerytury z urzędu wnioskodawcy w oparciu o nowe zasady.

Ponadto Sąd Okręgowy uznał, że z wykładni językowej art. 55 ustawy wynika, że przyznaje on prawo do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 tylko osobom, którym przysługuje prawo do emerytury na wniosek. Odwołujący natomiast należy do kręgu osób, które nabywają emeryturę z urzędu z chwilą osiągnięcia 65 lat. Wg Sądu I instancji, z treści art. 55 ustawy wynika jasno, że brak jest możliwości zastosowania tego przepisu do osób, które nabyły prawo do emerytury w trybie art. 27a, gdyż przepis ten wskazuje tylko na art. 27. W ocenie Sądu Okręgowego należy również zwrócić uwagę na wykładnię systemową, która wskazuje na brak możliwości zastosowania dobrodziejstwa art. 55 ustawy w stosunku do ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku i pobierających wcześniej świadczenia rentowe. Przywilej możliwości wyboru sposobu wyliczenia świadczenia emerytalnego przy przyznawaniu prawa do emerytury, przysługuje z mocy tego przepisu jedynie osobom, którym emerytura przyznawana jest na wniosek, a nie z urzędu i które złożyły taki wniosek o emeryturę po raz pierwszy. Sytuacja osób, które po przyznaniu emerytury ubiegają się następnie o ponowne świadczenie, bądź osób pobierających rentę z tytułu niezdolności do pracy i przechodzących na emeryturę z urzędu oraz tych, którzy występują dopiero z wnioskiem o przyznanie emerytury - nie jest tożsama. Nie można więc domagać się dla nich równej emerytury. W ocenie Sądu I instancji, warunkiem zastosowania art. 55 ustawy jest istotny wkład finansowy uprawnionego do systemu ubezpieczeniowego, już po ziszczeniu się ryzyka ubezpieczeniowego, co znajduje uzasadnienie w zasadzie wzajemności i proporcjonalności świadczeń. Powyższy przepis w ocenie Sądu, ma na celu zrównanie sytuacji osób, które spełnią warunki do nabycia prawa do emerytury dopiero po 31 grudnia 2008r. (czyli osób urodzonych po 31 grudnia 1948 roku) z osobami, które takie warunki spełniły wcześniej (czyli urodzonymi przed 1 stycznia 1949 roku), a nadal kontynuowały zatrudnienie nie występując z wnioskiem o przyznanie im prawa do żadnego ze świadczeń z tego systemu (renty czy emerytury). Sytuacja faktyczna takich osób jest bowiem tożsama - nie mają one prawa do żadnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego i nadal pozostają w zatrudnieniu, a zatem nie ma podstaw do traktowania ich w sposób odmienny w zakresie sposobu wyliczenia wysokości emerytury. Art. 55 ustawy nie może mieć zastosowania do wnioskodawcy, bowiem w chwili składania wniosku o emeryturę z tytułu pełnego wieku emerytalnego, miał on już ustalone prawo do świadczenia na zasadach dotychczasowych.

Powyższą wykładnię, w ocenie Sądu Okręgowego, wzmacnia treść art. 53 ust. 3 - w myśl, którego emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Przepisu ust. 3 wyjątkowo nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4). Ponieważ wnioskodawca, po nabyciu prawa do renty w 1994r., podlegał ubezpieczeniom przez okres powyżej 30 miesięcy, organ rentowy prawidłowo dokonał wyliczenia emerytury skarżącego, stosując nową kwotę bazową do części socjalnej świadczenia. W rezultacie Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe zarówno decyzję z 13 lutego 2012r., odmawiającą prawa do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy, jak też decyzję z 7 marca 2012 r. ustalającą wysokość emerytury w oparciu o art. 53 ustawy oraz z 26 kwietnia 2012 r. przeliczającą emeryturę w trybie art. 112 ustawy i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołania, jako bezzasadne.

W ustawowym terminie apelację wniósł A. G. (1), zaskarżając wyrok w całości. Apelujący zarzucił naruszenie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię i przyjęcie, że nie ma podstaw do obliczenia emerytury należnej wnioskodawcy na podstawie art. 26 ustawy, w sytuacji gdy zachodzą wszystkie przesłanki wskazane w art. 55. W uzasadnieniu apelacji podniesiono, iż art. 27a ustawy reguluje tryb

przyznawania emerytury, natomiast nie odnosi się do kwestii obliczania jej wysokości. Wskazany przepis zawiera w tym zakresie odwołanie do art. 24a. Przepis ten określa zasady obliczania wysokości emerytury, wskazując jako ich podstawę art. 26 oraz wyjątki w tym zakresie. Regulacje te nie mogą być stosowane do emerytów urodzonych przed 31 grudnia 1948r. poprzez art. 27a, zatem do emerytów nabywających prawo do emerytury na podstawie tego przepisu powinny mieć zastosowanie regulacje zawarte w rozdziale 4 działu II ustawy, w tym art. 55. W niniejszej sprawie ubezpieczony nabył prawo do renty w 1994 roku, natomiast 30 grudnia 2011r. osiągnął wiek emerytalny i nabył prawo do emerytury. Po osiągnięciu wieku emerytalnego ubezpieczony kontynuował ubezpieczenie z tytułu pracy w PPHU (...) i PPHU (...). W dniu 9 stycznia 2012 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury i spełnił wszystkie przesłanki do jej nabycia w oparciu o art. 27 i w rezultacie do obliczenia jej wysokości z uwzględnieniem art.55. Sąd I instancji, wydając zaskarżony wyrok, naruszył art. 55 błędnie przyjmując, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek uzasadniających ustalenie świadczenia emerytalnego w wysokości obliczonej na podstawie art. 26 ustawy, co powoduje, że ubezpieczony powinien otrzymywać od dnia 1 stycznia 2012 świadczenie emerytalne w wysokości 2008,09zł., a od dnia 1.03.2012r. w wysokości 2079,09zł. W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie wysokości emerytury przysługującej A. G. (1) na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja ubezpieczonego A. G. (1) w części zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty skutkowały koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym decyzji z 13 lutego 2012r. i orzeczeniem co do istoty sprawy.

Uzasadniony jest zarzut apelującego naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie art.55 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r. , Nr 153, poz.1227 ze zm.). W pierwszej kolejności należy podkreślić ,że ustalony w sprawie stan faktyczny nie był sporny. A. G. (1), ur. (...), był uprawniony od 1994r. do renty III grupy inwalidów, a następnie z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Jak wynika z akt ZUS, w okresie pobierania świadczeń rentowych wnioskodawca podejmował dodatkowo zatrudnienie na podstawie umowy o pracę bądź umowy zlecenie, w tym od czerwca 2006r. do grudnia 2007r. był zatrudniony na cały etat jako portier, następnie w latach 2009-2010 pracował na podstawie umowy zlecenia. Ostatnią umowę zlecenia zawarł od 1 kwietnia 2011r. do 31 grudnia 2012r. Z tytułu wykonywania umowy zlecenia otrzymał wynagrodzenie za rok 2010 w PPHU (...) w wysokości – 2.620 zł., w PPHU (...) – 5.816 zł. i za rok 2011 - w PPHU (...) – 3.854 zł., a w PPHU (...) – 7.691 zł. W sprawie nie było sporu co do tego, że z tytułu zawartych umów wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym. Po ukończeniu (...) powszechnego wieku emerytalnego , A. G. (1) w dniu 9 stycznia 2012r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury obliczonej w myśl nowych zasad. Decyzją z dnia następnego ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z urzędu od (...)

W tak ustalonym, niespornym stanie faktycznym, wyjaśnienia wymaga kwestia, czy wnioskodawca ma prawo do obliczenia emerytury na podstawie art.55 wg zasad kapitałowych, określonych w art.26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sytuacji, gdy spełnił warunki do nabycia prawa do emerytury z urzędu w myśl art.27a. Przy czym ZUS odmówił wnioskodawcy tego prawa, uznając ,że wniosek o emeryturę złożył za późno – tj. po upływie miesiąca , w którym ukończył 65 lat. Sąd Okręgowy uznał, że warunek ten jest bez znaczenia, ponieważ odwołujący w ogóle nie spełnia przesłanek z art.55, gdyż nabył emeryturę nie na podstawie art.27, ale - art.27a .

Zgodnie z art.55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że argumentacja ZUS , na podstawie której odmówił wnioskodawcy prawa do zastosowania wobec niego art.55, nie znajduje potwierdzenia w treści powołanego przepisu. Przyjęte przez ZUS stanowisko, że osoba uprawniona do emerytury z urzędu (art.27a) musi złożyć wniosek o emeryturę (art.27) do końca miesiąca, w którym kończy

powszechny wiek emerytalny pod rygorem utraty tego uprawnienia, nie wynika z ustawy. Organ rentowy powołuje się na interpretację przepisu, dokonaną przez Departament Świadczeń Emerytalno-Rentowych ZUS (pismo –k.9 akt) , które nie wyjaśnia podstawy prawnej takiego stanowiska. W rezultacie wymóg złożenia wniosku o emeryturę tylko do końca miesiąca, w którym ubiegający się o świadczenie kończy powszechny wiek emerytalny, aby skutecznie domagać się obliczenia świadczenia na podstawie art.55 ustawy, nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach.

Sąd Okręgowy odmówił wnioskodawcy prawa do obliczenia emerytury na podstawie art.55 uznając, że nie spełnia wskazanych w tym przepisie warunków. W ocenie Sądu odwołujący nie ma bowiem prawa do emerytury na wniosek na podstawie art.27, ponieważ spełnił warunki do nabycia emerytury z urzędu, co wzajemnie się wyklucza. Mając na uwadze stanowisko Sądu I instancji, kluczowe znaczenie w sprawie nabiera rozstrzygnięcie, czy fakt nabycia prawa do emerytury z urzędu na podstawie art.27a wyklucza możliwość złożenia wniosku w trybie art.27 ustawy. Przy czym ZUS takiej możliwości nie wyklucza, ograniczając ją jednak terminem, co jak wyżej wyjaśniono , nie wynika z przepisów ustawy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powołana wyżej interpretacja Sądu I instancji nie znajduje potwierdzenia w obowiązujących przepisach. Obligatoryjną zamianę rent na emeryturę wprowadzono od 1 stycznia 2006r. W literaturze podkreśla się ,że w ten sposób usunięto systemowy błąd „dożywotniej renty”. Niewątpliwie intencją ustawodawcy nie było natomiast pogorszenie sytuacji ubezpieczonych. Ponadto w Komentarzu do ustawy o emeryturach i rentach z FUS (do art.24a ustawy) pod red. Kamila Antonowa, wyd. C.H.Beck, wskazano, że emerytury z urzędu nie przyznaje się w przypadku ustalenia prawa do emerytury , jako świadczenia wybranego. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko, że na mocy art.27a ustawodawca nie pozbawił rencistów prawa do emerytury z wyboru, pod warunkiem spełnienia wskazanego w tym przepisie warunku stażu – 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Jeśli zatem uznajemy, że rencista, nabywający prawo do emerytury z urzędu, nie został przez ustawodawcę pozbawiony prawa do ubiegania się o emeryturę w trybie art.27 ustawy, chybiona staje się argumentacja Sądu Okręgowego, iż wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art.55, gdyż dotyczy on tylko ubezpieczonych mających prawo do emerytury na podstawie art.27. W rezultacie należy stwierdzić, że w niespornie ustalonym w sprawie stanie faktycznym wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki do obliczenia emerytury na podstawie powołanego art.55, tj. spełnia warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 , w tym niespornie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, ponadto kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego, wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008r., a wyliczona hipotetycznie na podstawie art.26 wysokość świadczenia jest zdecydowanie wyższa od obliczonej zgodnie z art.53. Tym samym nie ma prawnych przeszkód do przyznania wnioskodawcy prawa do obliczenia emerytury w najkorzystniejszym dla niego wariantcie. Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Poznaniu, który w uzasadnieniu wyroku z 23 maja 2013r., w sprawie o sygn. akt III AUa 1517/12 podkreślił, że rencista po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego może domagać się przyznania emerytury na wniosek i organ rentowy nie ma podstaw do zamiany renty na emeryturę z urzędu wbrew woli ubezpieczonego, który ma możliwość wyboru korzystniejszego świadczenia. Obszerne wywody prawne Sądu I instancji dotyczące wzajemnych relacji art.24a i 27a nie mogą mieć istotnego znaczenia przy ocenie spełnienia przez wnioskodawcę wymogów z art.55, jako zbyt daleko idące. Dodatkowo rację ma apelujący, że powołane przepisy art.24a i art.27a dotyczą instytucji przyznania prawa do emerytury, natomiast art. 55 umożliwia jedynie ustalenie jej wysokości i nie ma między nimi związku. Nadto argumentacja Sądu Okręgowego z powołaniem się na wykładnię systemową art.55 budzi wątpliwości w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego. W ocenie Sądu I instancji, brak możliwości zastosowania dobrodziejstwa art. 55 ustawy w stosunku do ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku i pobierających wcześniej świadczenia rentowe, ponieważ przywilej możliwości wyboru sposobu wyliczenia świadczenia emerytalnego przy przyznawaniu prawa do emerytury, przysługuje z mocy tego przepisu jedynie osobom, którym emerytura przyznawana jest na wniosek, a nie z urzędu i które złożyły taki wniosek o emeryturę po raz pierwszy. Jak wynika jednak z uchwały Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013r., II UZP 4/13, ubezpieczony urodzony przed 31 grudnia 1948r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po 31 grudnia 2008r. , ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art.26 w zw. z art.55 ustawy niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 10 lipca 2013r., II UK 424/12). Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały, ratio legis tego przepisu jest kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w obniżonym wieku.

W rezultacie należy uznać, że A. G. (1) , jako osoba spełniająca warunki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art.27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, uzyskał możliwość ustalenia wysokości tego świadczenia według zasad kapitałowych wynikających z art.26 ustawy. Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania na podstawie art.386§1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok w części dotyczącej decyzji organu rentowego z 13 lutego 2012r. w ten sposób, że zmieniono powyższą decyzję i przyznano A. G. (1) prawo do obliczenia emerytury na podstawie art.55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poczynawszy od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek (pkt 1 wyroku). Na podstawie art.385 k.p.c. oddalono apelację co do dwóch pozostałych decyzji z 7 marca 2012r. i 26 kwietnia 2012r. z uwagi na brak jakichkolwiek zarzutów w tym zakresie i uznanie ostatecznie apelacji za bezzasadną w tej części (pkt 2). W oparciu o treść art.98§1 i 2 k.p.c. oraz § 11 ust.2 i §12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013, Nr 490) orzeczono o kosztach procesu .

Przewodniczący: Sędziowie: